

Атанас Далчев

Вечер

Аз бродя сам из улицата. Бавно
зад покривите като тях червена
догаря нейде вечерта на запад.
И вперил поглед в нея, аз си спомням.
Тя в този час гори и над Неапол.
На зданията най-горните прозорци,
запалени от нея, ярко греят.
Светлее цял Неаполитански залив.
Като трева, полюшната от вятър,
зелените вълни се носят кротко
и в шумното задимено пристанище,
тъй както стадо привечер, мучат
и тежко се завръщат параходи.
Стоят на кея хора в пъстри дрехи
и с благослов изпращат този ден
тъй пълно изживян и тъй безгрижен,
но мене там сега ме няма вече.

Тя в този час гори и над Париж.
Затварят Люксембургската градина.
Една тръба звучи призивно, страстно
и сякаш призован от нея, мракът
над белите алеи слиза леко.
Тъпла деца вървят подир стражаря
и слушат във прехлас и нежна радост
възторжената песен на медта
и всякое от тях желей да бъде
по-близо до чудесния тръбач.
От портите, разтворени широко,
излизат хора весели и шумни –
но мен сред тях сега ме няма вече.

Защо не можем наведнъж да бъдем
и тук, и там – навсякъде, където
могъщо и безкрайно бий животът?
Ний непрестанно мрем и бавно чезнем
веднъж от туй место, подир от друго,
докле изчезнем най-подир съвсем.

1930 г.

КРАЙ

© 1930 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12132>]